

TVOJA NOĆ

U toplim čaršavima leži tvoje telo
Misliš na stvari iz tvoje sobe, iz tvog života
Na vidik iza prozora crnog,
Na more što uz obalu skače i besni.

O, kako sigurno živiš u tačci
Jedinoj tačci u kojoj se nastavljaš,
I završavaš, i prolaziš,
I umireš kao da se izležavaš.

Januarski sumrak uz šum snega
Slična košnici vasiona zuji
Ko harmonija orkestrara ljudi
Kroz život žure svome cilju.

Letimo prostorom na istom odstojanju
U posteljama san ko ujed zmije pada
No, ipak živi tajno netaknuta!
Ko odlazi a ko se vraća s puta?

DE RERUM NATURA

Stvari najednom počese da sanjaju
Nestvarne snove o bičima i volji
I u snu su šaptale: — Bože naš,
Bože, zašto samo nas ostavi.

— Zašto samo nas da ostaviš u prahu,
Drhtale su pred sudbinom moje stvari,
— Zaspaeš, zaboravićeš se i gle,
Muzika će iznenaditi klavir.

Sto ima prednosti među ljudima
Moj četvoronogi, pišomi, sivi sto,
Sto godina brišem prašinu sa njega
I uzalud proklinjem našu večnost.

Soba je mala kao prodavnica
Cimetove boje, boje duvanskog dima
U spektru od ormana za lude knjige
I izvorišta vulkanskih pepeljara.

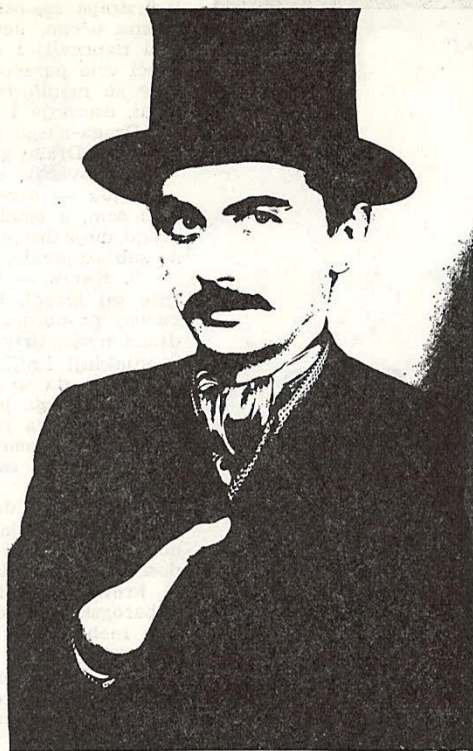
Soba je za nas dvoje premala
Kao okrugla crvenkasta pudrijera
Postelja fesna, Nojev kovčeg, ili
Kovčeg ljudski običan.

Naša soba je šolja od čaja,
Sforni zidovi od porculana,
Nad nama nebo nigde prozora,
A nama ne trebaju vrata.

Toliko o prirodi naših stvari,
O urkrasima umiljatim na opustelom zidu
Koje smo u nedelju prodali sa suzama,
A pevali o njima u sredu.

Čoveče razveži omču
I idi žurno u polje,
Lezi pod crni slez
I slušaj njegovu patnju,
Opevaj gorku rosu
I vrbu pokraj vode,
Pa zatim poljubi put
I žedno se prepusti njemu.

Čoveče žurno koračaj
I hor slavuj pamti,
U kamenjar češ stići
Kad bude tvoje vreme,
Ujed češ osefit lagan
I burni dolazak oluje,
I strašnu lomljivu stabla
Kad život pobegne od tebe.

predrag čudić

kuša me ružičast san

NA OBALI

Vidiš, to je more!
Pučina smrt dočarava,
Mi, dva kamena,
Zbratimljena,
Zagrljena,
Zaljubljena.

Gle, kraljevske krune talasa
Mesečev osmeh iskidan
I zvezde mokre od dubina
Koralne, izlomljene
Na vrhu, vrhu neba.

Vidiš, to je more!
Noć na nebu, na dnu
Noć među nas stala.
Kako spavaju ribe
I kako pučina smrt dočarava!

ZATOČENICI

Oko nas ograda,
Oporo lišće glogovo,
Zvonik i krst od zlata
Zariven u lisnato nebo.

Oko nas mir letnji
I šimšir širi ruke,
Aleja od omorine
Bledi i pada u nesvest.

Zvonik, zvonar i oltar —
O, iskušenja groznico,
Kako bih presretn
Došao na prag ponovo.

Jagorčevina cveta,
Oporo lišće glogovo,
Kuša me ružičast san
Koji sam već jednom sanjao:

— Ja i ti družje nemi
Vraćamo se iz šetnje
Kad na vratima našim:
— Ulaz je zabranjen.

Sada smo slobodni
Veselo izmenjujemo poglede
I sporazumevši se
Idemo ponovo u polje.

TRIBIZLE

Na šiblju —
Svrčak.
Bašta —
Nepregledna,
Zarasla prašuma
Trava
I korenja.

U bašti —
Staza.
Zvali su je:
„Vladimirska“
Tromo je odlazila
Popreko
U beskraj.

Naokolo
Ni zvonika,
Ni zaseoka;
Pusto
Podnožje
Trave;
Na šiblju
Glupi svračak
Boje ne raspoznaje.

U senkama
Ariša —
Ribizle
Minduše
Crvene
Nestrpljivo
Čekaju
Da budu
Pojedene.